Analize și opinii

Dan Diaconu: În zodia dictatorului fără chip

Acum 49 minutes 39 Vizualizari 7 Timp de citire

Există un element care ar trebui să ne dea fiori reci pe șira spinării: suntem intrați în plină dictatură, pe care o simțim la fiecare pas, dar care e infinit mai bizară decât tot ceea ce am trăit până acum. Și asta pentru că ne este imposibil să-l identificăm pe dictator! Oriunde te-ai uita vezi numai slugi care execută, slugi pe care le poți urî, dar știi că debarcarea lor nu va rezolva problema. Suntem în epoca absurdului absolut.

Există explicații, pot fi găsiți vinovați principali sau secundari, dar ceea ce e cel mai crâncen e că toate explicațiile sunt incomplete, iar sentimentul dominant este acela că înlocuirea celor arătați cu degetul reprezintă un efort mult prea mare față de beneficiile reale al înlocuirii. De fapt, dacă e să judecăm critic, vom observa că și în cazul înlocuirii se ajunge la soluții chiar mai proaste. A fost eliminat Plăvanul, a venit în locul lui un neghiob, Bolojan. S-a rezolvat ceva? Din contră, situația e mult mai obscură, iar dictatura s-a adâncit. Pe vremea Plăvanului nu era o cenzură atât de teribilă precum cea de acum. Culmea, din punct de vedere tehnic, puterile lui Bolojan sunt mult mai mici decât cele ale Plăvanului. Și, cu toate acestea, tirania e mult mai mare. Ce se întâmplă?

Suntem într-o teribilă negură a istoriei. Suntem victime ale dictatorului fără chip. Știm că suntem în dictatură deoarece o simțim pe propria piele, dar dictatorul nu ni se-arată. Mai mult, îl putem căuta pe oriunde am crede că s-ar ascunde și observăm că acolo nu se ascunde nimic. Ba, mai mult, ai un sentiment ciudat: de fiecare dată când te apropii de un centru al puterii ai sentimentul că te îndepărtezi de sursa reală de putere, că aceasta radiază din altă parte. Însă știi bine că e o putere de care ți-e frică deoarece, iată!, nu-ți mai vine să

spui ceea ce crezi, îți alegi cuvintele cu grijă. De ce faci asta dacă nu din teamă, iar teama îți vine de la sentimentul că o putere infernală s-a instaurat pe nesimțite și-și exercită influența sa tenebroasă.

punctul de reper dispare. Există doar o putere ocultă, disipată și, în același timp, concentrată, care acționează mult mai tiranic și mult mai puțin previzibil. Neexistând un punct de raportare nu știi dacă ceea ce ți se întâmplă vine de la putere sau e un simplu abuz făcut la umbra puterii.

Ceea ce e înfiorător la o astfel de dictatură este – așa cum deja am evidențiat – absurdul său, ticăloșia de care dă dovadă. Practic, într-un asemenea sistem, poți avea parte de abuzuri înfiorătoare. E ca și cum întreg universul kafkian s-ar fi răsturnat peste tine. Ești prins într-o cursă de șoareci. Te trezești obiect al abuzurilor și nu ai unde să reacționezi. Puneți-vă în pielea lui BogPR. Nu există absolut nicio dovadă împotriva sa, dar stă la pușcărie, iar instanțele îi resping solicitările de eliberare motivându-și deciziile din ce în ce mai aberant. La fel i se întâmplă lui Cezar Avrămuță. Practic omul ăla a ajuns să fie amendat și că merge pe stradă, iar dacă protestează împotriva abuzului ori e amendat, ori e dus la spitalul de nebuni pe motivul că „vrea să-și facă rău”. Acestea sunt cazuri particulare, însă teroarea se execută la nivelul întregii societăți.

Dacă vă spun că nu mai aveți bani, îmi veți spune că fabulez și veți sări să-mi arătați extrasele de cont sau veți agita telefoanele în care „se vede” că aveți bani. Nu, dragii mei, odată de ați dat banii băncii, acei bani nu mai sunt banii voștri, ci ai băncii, iar banca vă dă voie să-i folosiți! Asta înseamnă inclusiv că, la o adică, vă poate poate restricționa accesul la banii voștri. E un abuz, dar, ce să vezi?, e unul cu legea-n mână. Așa se manifestă teroarea dictaturii fără chip: cu legea-n mână! O să rămâneți la fel de muți de uimire dacă vă voi spune inclusiv că acei bani pe care-i credeți „în contul vostru” de fapt nu sunt acolo. Nu mă credeți? Studiați bilanțul băncii și-o să rămâneți uimiți când veți constata că banca NU ARE cum să returneze banii deponenților. Știu, n-ați înțeles, dar o veți înțelege când veți merge la bancă și ăia vă vor spune că „nu mai e bani, dom’le”. Și țineți minte ce vă spun: pentru un asemenea scenariu nici măcar nu e nevoie să fie vreo criză bancară. E nevoie doar de o nenorocire venită de nicăieri și-atunci să vedeți tangoul deznădejdii!

Dar să revenim la ale noastre, la zodia nefastă în care suntem intrați. Crâncena dictatură a dictatorului fără chip devine din ce în ce mai tiranică, de la o zi la alta. Indiferent de speranța ta în schimbare, realitatea ne demonstrează că teroarea se adâncește, abuzurile devin din ce în ce mai frecvente, iar oamenii suferă din ce în ce mai mult. Și, pe măsură ce suferă, lasă privirea în jos, acceptându-și cu spășire înfrângerea. Ba, mai mult, sperând că vor avea de câștigat, fac pactul cu puterea difuză, devenind ei înșiși unelte benevole ale sistemului. Iar totul capătă o conotație din ce în ce mai paradoxală întrucât te trezești cum întreaga societate devine tributară unui nimic. Întrucât, în esență, „dictatorul fără chip” e un nimic!

Ajunși aici mă veți întreba care-i rezolvarea? Ei bine, e simplă și, în același timp, extrem de complexă. Singurul mod de a înfrunta și a elimina dictatorul fără chip este confruntarea directă cu el, opoziția brutală. Atunci când ai parte de un abuz trebuie să reacționezi cu o intensitate și o formă cel puțin la fel de brutală ca și abuzul. Doar așa îl poți opri. Există, desigur, o condiție: aceea ca și ceilalți să respingă abuzul, în același fel. Și-aici intrăm pe tărâmurile complexității întrucât avem de-a face cu ticăloșia umană. Așa cum unii se înhamă benevol în a-i chinui pe alții, doar cu speranța că vor avea de profitat din propria lor ticăloșie, la fel și ceilalți, cei oprimați, preferă să stea de-o parte, gândindu-se că astfel nu vor intra în belele. E fals! Chiar dacă ești parte a sistemului, nu vei fi ferit de abuzuri întrucât abuzul e forța dominantă a sistemului, cea din care-și trage seva și fără să-și manifeste abuzul către TOȚI, sistemul nu-și poate justifica existența. Așadar, indiferent dacă ești parte sau doar taci, e o chestiune de timp până când vei ajunge să fii abuzat. Și, așa cum acum pe cel

abuzat îl disperă ticăloșia abuzatorilor și nemernicia celor care bagă capul în nisip precum struții, la fel abuzatorul sau ignorantul, când vor ajunge să fie abuzați, vor fi cuprinși de aceeași disperare. Trebuie însă să

alta decât opoziția fățișă la abuz. Doar așa poți tăia răul din rădăcină!

Iată micul-mare secret: sistemul dictatorului fără chip este, în sine, de o fragilitate extremă, dar își trage puterea din lașitatea oamenilor. Cu cât oamenii sunt mai lași, cu atât dictatura e mai radicală. Iar la noi, cum cantitatea de lașitate e imensă, dictatura dictatorului fără chip va fi obsedant de abuzivă. Suntem abia la început, ce e mai rău urmează! Ține minte însă un lucru pentru atunci când teroarea va ajunge la tine sau în proximitatea ta: dacă nu vei reacționa, vei fi parte a dictaturii. Și, cu cât vei reacționa mai radical, tăind răul din față, cu atât mai ușor va pica dictatura. O viață ai și tu ești singurul care decide dacă ești leu sau cârtiță!

Autor: **Dan Diaconu**

Despre autor

editor